

реалізацію національного законодавства і дасть змогу скористатися багатьма перевагами членства, зокрема захиститися від недобросовісної конкуренції; сповна реалізувати чотири свободи – вільного руху товарів, капіталу, робочої сили і послуг; отримати фінансову допомогу від структурних фондів; за рахунок численних європейських програм активізувати інноваційну діяльність; підняти рівень зайнятості; збільшити інвестиційну привабливість регіонів тощо [2, с. 178].

Література

1. Модернізація державного управління та європейська інтеграція України: наукова доповідь [Електронний ресурс] / авт. кол.: Ю. В. Ковбасюк, К. О. Ващенко, Ю. П. Сурмін та ін.; за заг. ред. Ю. В. Ковбасюка. – К.: НАДУ, 2013. – 120 с. – Режим доступу: http://www.academy.gov.ua/doc/koment-inter_prezident/wystup_2013_04_25.pdf

2. Про імплементацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: розпорядження Кабінету Міністрів України від 17 вересня 2014 р. № 847-р // Офіційний вісник України. – 2014. – № 77. – Ст. 178.

УДК 321.01

Коренева М. М., аспірант,
Міжрегіональна академія управління персоналом,
м. Київ, Україна

ДО ПОНЯТТЯ СОЦІАЛЬНОЇ ДЕРЖАВИ В АСПЕКТІ ПІДТРИМКИ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У сучасному суспільстві посилюється соціальна відповідальність бізнесу, його прагнення бути «добрим громадянином» і усвідомлювати як потреби суспільства, так і соціальні межі своєї діяльності, думати про шанси майбутніх поколінь на гідне життя.

Зараз в Україні, у цьому контексті, особливу увагу потрібно приділити підтримці малого та середнього бізнесу. Адже, по-перше, даний сектор спроможний поглинати незайняту робочу силу, а отже, знижувати соціальну напруженість, викликану рівнем безробіття. По-друге, він формує соціальну базу для середнього класу – гаранта політичної стабільності. Не можна оминути увагою і те, що розвиток малого і середнього бізнесу – найдешевший шлях до ринку, який закладає глобальні основи економічного зростання в країні, котрий забезпечує політичну і соціальну стабільність системи [1, с. 32].

Як зазначав Президент України П. Порошенко у своєму виступі на міжнародному форумі у місті Давос у 2016 році, «розвиток малого та

середнього підприємництва – не самоціль. Це необхідна умова переходу всієї економіки на ринкові рейки, ефективної реструктуризації виробництва та підприємств, розв’язання проблем зайнятості, зростання рівня життя населення. Без розвитку малого підприємництва неможливе формування середнього класу, тобто неможливе створення надійного фундаменту демократичного суспільства».

Тому, на наш погляд, Українська держава повинна допомогти становленню малого та середнього бізнесу з тим, щоб завтра він, у свою чергу, допоміг «розвантажити» державу, звільнивши її від частини соціальних функцій.

У контексті вищевикладеного видається доречною пропозиція науковців, що видали роботу з проблем соціального забезпечення про впровадження в Україні механізму соціального замовлення, тобто «комплексу організаційно-правових заходів із розробки та реалізації загальнодержавних та місцевих соціальних програм і соціальних проектів за рахунок бюджетних та інших коштів шляхом укладення соціальних контрактів на конкурсній основі. Характерною ознакою механізму соціального замовлення є те, що його виконавцями можуть бути як некомерційні, в першу чергу громадські і благодійні організації, створення і діяльність яких регламентовано законами України «Про об’єднання громадян», «Про благодійність та благодійні організації», «Про молодіжні та дитячі громадські організації», так і суб’єкти підприємництва, діяльність яких регламентовано Законом України «Про підприємництво» та іншими законами» [2, с. 158].

Серед аспектів, які характеризують зміни моделі соціальної політики, у літературі виділяють такі.

По-перше, це відмова від патерналізму, тобто відмова держави від жорсткого детермінування поведінки людини у соціальній сфері, певного набору соціальних послуг, які може і навіть повинен отримувати громадянин. Однак при цьому необхідно визнати, що значна частина населення країни потребує і навіть вітає патерналістську соціальну політику. Об’єктивно це обумовлено маргіналізацією та дезадаптацією цієї частини населення, а суб’єктивно – звичною і традиційною установкою на «абсолютизм» держави, на державу як єдине джерело усіх благ і захисту. Ці реалії слід враховувати у повсякденній діяльності державних організацій, з одного боку, роз’яснюючи роль держави, що поступово змінюється, а з іншого боку – частково задовольняючи або компенсуючи запити населення, що адресуються державі в межах її зобов’язань.

По-друге, це роздержавлення соціальної сфери та звільнення держави від функції безпосереднього надання громадянам соціальних послуг. Стосовно багатьох видів соціальних послуг держава поступово перестає бути оператором, який надає їх споживачам. В одних випадках вона

відводить собі роль суто законодавця, що встановлює правила «гри», в інших – посередника. Функція оператора на ринку соціальних послуг не властива державі. Відмова від неї, з одного боку, дозволить зменшити прямі бюджетні витрати, а з іншого – звільнить місце для більш ефективних операторів.

Третя обов'язкова риса – формування ринку соціальних послуг із реальною конкуренцією його операторів, із реальним підвищенням якості та зниженням витрат на виробництво соціальних послуг.

Нарешті, у розвитку соціальної сфери поступово набирає ваги ще один дуже важливий чинник. Йдеться про появу нового суб'єкта у соціальній політиці, котрим повинен бути і стає громадянин (раніше він був не суб'єктом, а лише об'єктом соціальної політики). Адже коли людина починає платити за соціальні послуги, вона автоматично перетворюється у суб'єкта із моральним та юридичним правом вимагати належної якості цих послуг. Важливою відмінністю суб'єкта від об'єкта є можливість вільного вибору виду, якості і кількості послуг суб'єктом, що, зрозуміло, повинне забезпечуватися платоспроможністю останнього [3].

Отже, перефразовуючи відомий вислів, можна сказати, що теорія соціальної держави – не догма, а керівництво до дій. Аналіз політики такої держави у гуманітарній сфері дозволяє, на нашу думку, виділити декілька сучасних, взаємопов'язаних між собою тенденцій.

Література

1. Стаховська Н. М. Відносини в праві соціального забезпечення: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.05 / Н. М. Стаховська; Київський нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К., 2000. – 21 с.
2. Новікова О. Ф. Соціальна захищеність населення України / О. Ф. Новікова, О. Г. Осауленко, І. В. Калачова та ін. – Донецьк; К.: ІЕП НАН України, Держкомстат України, 2001. – 360 с.
3. Бабкін В. Д. Соціальна держава та захист прав людини / В. Д. Бабкін // Правова держава: щорічник наук. пр. – Вип. 9. – К.: Ін Юре, 1998. – С. 3-11.

УДК 336.221

Малишко В. М., к.ю.н.,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЕЛЕКТРОННОЇ ТОРГІВЛІ

Активний розвиток електронної торгівлі, що для вітчизняного права є новою сферою суспільних відносин, зумовлює необхідність визначення норм поведінки, тобто особливих правових норм, що регулюють і закріплюють права, обов'язки, гарантії та відповідальність учасників цих відносин. Такий порядок необхідний усім учасникам відносин: